

INTRODUCERE

de ROBERT BLOCH

DACĂ MI-AR FI SPUS CINEVA ACUM CINCI-ZECI DE ANI CĂ voi scrie introducerea

pentru o colecție de benzi desenate, i-aș fi zis că e nebun, și că eu ar trebui să fiu nebun să fac așa ceva.

Pe vremea aia scriam povești pentru publicații de literatură de consum. Nici publicațiile, nici materialul pe care-l trimiteam n-au adus vreo mare contribuție la statutul literaturii americane, dar datorită acelor texte cel puțin îmi puteam spune că sunt scriitor. Astăzi aș declara probabil același lucru – și aș primi mai multă atenție din partea criticilor și a presei – dacă aș scrie grafitat pe pereți. Totuși, chiar și în lipsa unor astfel de oportunități, eram un scriitor publicat. Unii colegi, la fel de mândri de statut, nu erau prea încântați de banii pe care-i încasau. Sclipeau sub diverse pseudonime, producând scenarii și fire narative pentru albume de benzi desenate. Dar asta nu era un lucru despre care să vorbești cu publicul politicoș, și nici în spațiul privat. Chiar și atunci existau limite dacă ai fi vrut să recunoști că te ahați de la normă; oricine s-ar putea autoproclama un creștin reformat, dar cine ar recunoaște că e un satanist reformat.

Iar benzile desenate chiar erau, pentru unii, satanice. Erau promovare grosolană și ieftine ale violenței, iar creatorii, niște persoane mai joșnice decât cei care molestează copii.

Așa credea Dr. Frederick Wertham, un psihiatru care lansase un atac contra acestor demoni de doi bani. În mod ciudat, câțiva ani mai târziu, același Dr. Wertham chiar a apreciat critic primul meu roman, *The Scarf*, iar în corespondența ulterioară am făcut schimb de păreri cu bunul doctor despre violența din benzile desenate, ca și cum niciunul dintre noi nu era conștient de crimele și haosul pe care le comisesem în pagina ripărită.

Dar lucrurile s-au schimbat: în ultima jumătate de secol – lucruri ca benzile desenate și ca mine. Cel puțin unele dintre ele – benzile desenate – s-au îmbunătățit.

Pe atunci era simplu să găsești sursa poveștilor din benzile desenate în revistele pulp, de unde multe personaje din serii erau transportate și transplantate în casete. Artă îngloba influențe din stripuri comice, desene animate, ilustrații pulp, și din filmele perioadei.

Cam tot ce ofereau acele benzi desenate era derivat, iar unele, cel puțin în parte, merituau criticile unor hinesvitori care se temeau de o posibilă influență nefastă asupra copiilor lor.

Iar benzile desenate erau o influență, fără niciun dubiu. Tinerii care au fost influențați, au reușit să devină influenți și ei ca scriitori, artiști sau cineaști.

Astăzi, cei influențați au devenit cei care influențează, astfel cauză și efectul au inversat rolurile. Acum benzile desenate inovază: arta din gazete le copiază stilul, iar alte forme de artă grafică și ilustrație le adoptă frecvent tehnicile. Iar întregul „limbaj” al filmului și al televiziunii moderne pare evident tradus din benzi desenate în forma montajului eliptic, a prim-planurilor enorme, a tranzițiilor rapide între diferite puncte de vedere, și a altor zeci de inovații care determină tensiunea și ritmul – și editarea atentă.

Toate acestea au fost acceptate în general sub eticheta convenabilă de „artă pop”, dar sunt semn că artiști talentați, scriitori și editori încep să extindă această etichetă. Nu mai sunt mulțumiți cu nesfârșitele (și frecvent negândite) repetiții ale mixturii anterioare, ei ating concepte mai vaste, metode mai sofisticate de a atrage publicul adult, moduri noi de a spune povești vechi.

Hellboy este un excelent exemplu despre cum poți crește nivelul literar al viitoarelor benzi desenate, ridicând în același timp gradul de entuziasm. Firul narativ combină concepte tradiționale și referințe moderne, totul fiind adus laolaltă într-o interpretare magistrală cu nimitoare efecte artistice.

În orice demers experimental există, desigur, mici scăpări. În 1944 nu se folosea sarcastic sintagma „Mda, sigur” și nu se putea spune despre nimeni și nimic că fiind „din desene animate”.

Dar acestea sunt artificii – sunt precum lamparele pe cupola Capei Sixtine. Efectul complet al lui *Hellboy* este cel al unei adevărate opere de artă – original și inovator și entuziasmant. Vei tot găsi casete și pagini care dovedesc o cunoaștere sofisticată și călădărită voit satirică a convențiilor și poveștilor clasice. Produsul unor talente excepționale, ar putea fi înrămate și expuse de sine stătător. Felul nimer de a folosi culoarea intensifică efectul lor și completează impactul acțiunii și scenariului.

Sonem departe de „artă pop” din lumea lui Andy Warhol sau de imaginile insipide din cultura drogurilor. Abundanta creativă pe care o găsești în *Hellboy* este o nouă formă de artă în sine, care se adresează și e conectată prezentului.

De altfel, e o lectură criminală!

Pentru Jack Kirby, H. P. Lovecraft,
minunata mea soție Christine,
și uimitorul Elmer Newton

CAPITOLUL UNU

Jurnalul Sg. Maj.
George Whitman, SUA
23/12/44
East Bromwich, Anglia

Santen aici de două
sile și situația nu s-a
îmbunătățit. Toți cemenii
sunt agitați în locul
ăsta. Poate dacă ar fi
avut un nume. Poate
dacă cemenii din sat
ar vorbi măcar despre
el. Dar nu vor.

Nici dacă le-ai spune
că un comando de elită
nazist pânzăște prin
împrejurimi, n-ai
scocote nimic de la ei.
Doar se uită la tine
ca și cum naștii
e ultima lor grije
pe lume.

Dacă era adevărat,
nașungeam aici.

În fine - iată ce cre-
den că știi: Hitler și-a
trimis un fel de echi-
pă în Anglia. Le spun
comando, dar sunt trei
cemeni de la Societatea
Paranormală Britanică
care spun că ar fi mai
mult de atât. Spun că
germanii ar fi un fel
de trupă de stafii.
Că naștii sunt aici
să facă un fel
de vrajă sau ceva.
Să convoace monștri.
Să învie morții.

Da, cam să nu.

Dar orice ar fi, ira ingrijorat suficient de tare pe geii cât să trimită o divizie specială de soldați să investigheze. Iar Forța Libertății e cu noi. Mă amuză să-l văd cum stă acolo, bea o cafea cu cealalți băieți. M-am obișnuit să-l văd la știri, înfruntând vreo amenințare nazistă ridicolă.

Are un tip OK, totuși. Și crede în toată povestea asta. Spune că sursele lui îi confirmă că naștii sunt în ultima etapă a ceva ce se numește „Proiectul Regna Rok”.

Probabil că prietenii noștri englezi n-au fost prea înocenți să afle că a fost nevoie de cuvântul Forței ca să-i luăm în serios.

Sunt trei oameni: Profesorul Malcolm Frost, de la Colegiul Blackfriar, reprezentantul guvernului.

Trevor Brattenholm (se pronunță Broon), un fel de puști-mănușă al paranormalului.

Și Lady Cynthia Eden-Jones, care ar trebui să fie cel mai bun mediu din Anglia.

Iar în fruntea acestei adunări desprinsă parcă din desene animate sunt eu, care până acum o săptămână nici n-avisem cuvântul „paranormal”.

În fine, au pus acum două zile corturile în locul ăsta de câmpare și decampată nimic. Nicio stafie. Niciun monstru. Niciun nazist.

Dar Lady Cynthia spune că aici se va întâmpla. Și chiar în seaptea asta.

Doar că nu poate spune
exact „ce” se va întâmpla.

EI BINE, „BROOM”?
REPUTAȚIA TA NE-A ADUS
AICI, ȘI ACUM DOAR STĂM
ȘI AȘTEPTĂM SĂ NE
ÎNGHETE POPOURILE.

SERGEANT MI-AM
PETRECUT ULTIMII
NOI ANI
STUDIIND ACEST
LOC, ÎNCERCÂND
SĂ DESCOPĂR
CE NENOROCIRE
A AVUT LOC AICI
DE LE-A ȘTERȘ
LOCALNICILOR
ORICE PORNIRE
DE A DISCUTA
SITUAȚIA.

„CÂND LADY CYNTHIA
MI-A SPUS CĂ ANOMALIA
DE CARE O SIMTEA ÎN ETER
AVEA CENTRUL AICI”

NU.
STAI.

EXISTĂ...
UN ALT...
CENTRU SE-
CUNDAR.

„DAR E MAI LA NORD.
MULT MAI LA NORD...”

„SIMT... FRIG ȘI APĂ E PE
O INSULĂ CHIAZ LÂNGĂ
COASTA SCOTIANĂ...”

ÎNĂLȚĂȚI ÎN
CERURI SUNT EI ȘAPTE
LA NUMĂR. CREȘCUTI ÎN
ADÂNCURILE OCEANULUI,
NU SUNT NICI BĂRBATI, NICI
FEMEII SUNT PRECUM
CRIVĂȚUL CARE NU CUNOAȘTE
ÎNDRĂGARE, CARE NU
CUNOAȘTE MILĂ.

NEPĂSĂTORI SUNT
LA RUGĂCIUNI ȘI JELANIL
EI SUNT ȘARPELE.
EI SUNT BESTIA FURIOASĂ
URAGANUL.

VÂNTURI MALEFICE
SUNT EI, AERUL MALEFIC
CARE VESTEȘTE FURTUNA
LICIAȘĂ, COPII PUTERNICI,
VESTITORII MOLIMELOR,
URMAȘII TRONULUI LUI
ERESKİŞAL.

MĂREȘTE PUTEREA,
SĂ NU SCADĂ NIVELUL.

NO SĂ
SCADĂ.

DAR DACĂ MAI
ȚINE MULT...

...VOM FI ÎN PERICOL
SĂ EPUIZĂM BOBINELE
PRINCIPALE."

EI SUNT POTOPUL
CARE DEVASTEAZĂ
PĂMÂNTUL. ȘAPTE ZEII AI
PUTERII, ȘAPTE DEMONI
AI OPRIMĂRII, ȘAPTE ÎN
CERURI ȘI ȘAPTE
PE PĂMÂNT.

O FORTĂ
URIASĂ ȘI PAȘI
URIAȘI AU EI.
FĂRĂ SĂ CLINOASCĂ
GRIJA, ZDROBESC
PĂMÂNTUL CA
O MOARĂ.

FĂRĂ SĂ
CLINOASCĂ MILĂ
SE DEZLÂNTUIE
IMPOTRIVA OMENI-
RII, SĂ VERSE POTOP
DE SÂNGE ȘI
SĂ DEVOREZE
CARNEA.

FIE CA CEI ȘAPTE
SĂ SE RIDICE DIN
ABIS. SĂ-ȘI ARUNCE
LANTURILE. LIBERTATEA
A LOR ESTE. PUTEREA
A LOR ESTE.

OH!

O SIMT. DUREREA.
UN CHIN TERIBIL,
CA ÎNTR-O MARE
TRAGEDIE.

O TRAGEDIE FOARTE
VECHE. E CEEA CE
AM SIMȚIT. CEEA CE
M-A ADUS AICI O
AMĂRĂCIUNE ADÂNCĂ
CE ÎȘI TRASE SEVA
DIN FORȚELE MALEFICE
CARE SE VOR DESCĂ-
TUȘA ÎN LUME
LA NOAPTE.

ȚINTA!
ȚINTA NE
SCAPĂ!

MAI MULȚĂ
PUTERE!

DACĂ O
PIERDEM
ACUM...

NU SUNTEM SINGURI
AICI. SUNT SULETE
TULBURATE. SPIRITE
SCINTE. UN PREOT.
O CĂLUȘĂRITĂ. UMBRELE
LOR SUNT CU NOI. DURE-
REA LOR BĂNTOIE. LOCURI-
LE ASTEA. SECREȚUL
LOR ÎNSEMNĂZĂ
PIETRELE.

„ADUC...
UN MESAȘ?”

„SPUN
CĂ...”

„SPUN CĂ...
CEVA...
SE APROPIE...”